

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Bc. D. P.**, zastoupeného JUDr. Alexandrem Királyem, Ph.D., advokátem se sídlem L. Poděště 1883/5, Ostrava - Poruba, proti žalovanému **Policejnímu prezidentovi Policie České republiky** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2015, č.j. PPR-2129-7/ČJ-2015-990131, ve věci náhrad souvisejících se změnami služebního poměru,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 12.12.2014 č.j. KRPT-246300/ČJ-2014-0700OP, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost ze dne 16.7.2014

o přiznání náhrad souvisejících se vznikem a změnami služebního poměru za dobu od 1.5.2006 dosud.

Žalobce namítl v žalobě, že u něj došlo k převedení na jiné služební místo ve stejné služební hodnosti v důsledku organizačních změn ve smyslu § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový služební zákon“ – účinný od 1.1.2007 – pozn. soudu) a nikoli o převedení na jinou funkci. Měla mu tak náležet náhrada podle § 149 odst. 1 písm. a) nového služebního zákona. Žalobce odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18.8.2010 č.j. 5 Ca 253/2007-24.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce byl převeden na jinou funkci k 1.5.2006, t.j. podle § 17 odst. 1 písm. a), odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý služební zákon“), přičemž nárok na náhrady náležel při přeložení podle § 18 starého služebního zákona, což nebyl žalobcův případ. Dále poukázal na přechodné ustanovení § 223 nového služebního zákona.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce byl rozhodnutím ředitele Policie ČR Okresního ředitelství Karviná ze dne 24.4.2006 převeden podle § 17 odst. 1 písm. a), odst. 3 starého služebního zákona na jinou funkci, resp. byl odvolán z funkce policejní komisař PČR, okresní ředitelství Karviná, Služba kriminální policie a vyšetřování, 1. oddělení obecné kriminality, 1. skupina obecné kriminality, a od 1.5.2006 ustanoven v souladu s § 16 odst. 1 starého služebního zákona do funkce policejní komisař PČR, okresní ředitelství Karviná, Služba kriminální policie a vyšetřování, teritoriální oddělení Orlová, 2. skupina obecné kriminality – TO Orlová. Důvodem uvedeným v rozhodnutí byla změna systemizace pracovních míst. Žalobcova žádost ze dne 16.7.2014 o přiznání náhrad souvisejících se vznikem a změnami služebního poměru za dobu od 1.5.2006 dosud byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 12.12.2014, odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. Obě rozhodnutí poukazují na to, že nárok na náhrady byl podle starého služebního zákona spjat pouze s přeložením do jiného místa (§ 18 starého služebního zákona) a navíc v důsledku přechodného ustanovení § 223 nového služebního zákona takový nárok zanikl.

Podle § 17 odst. 1 písm. a) starého služebního zákona, policista musí být převeden na jinou funkci, došlo-li v důsledku organizačních změn ke zrušení jeho dosavadní funkce. Podle odst. 3 věty první citovaného zákona, převedení na jinou funkci se provede odvoláním policisty z dosavadní funkce a jeho ustanovením do jiné funkce v téže druhu služby a není-li to možné, v jiném druhu služby.

Podle § 18 odst. 1, 2 starého služebního zákona, vyžaduje-li to důležitý zájem služby, může být policista přeložen k výkonu funkce, do které byl ustanoven, do jiného místa služebního působení na nezbytně nutnou dobu, nejdéle však na jeden

rok; opětovně může být přeložen až po uplynutí dvou let od skončení posledního přeložení. Jestliže s tím policista písemně souhlasí, může být přeložen do jiného místa služebního působiště i na delší dobu, popřípadě opětovně přeložen i před uplynutím doby dvou let od skončení posledního přeložení. Policista může být trvale přeložen do jiného místa služebního působiště, jestliže o to požádá.

Soud má v souladu s žalovaným za to, že rozhodnutím ze dne 24.4.2006 byl žalobce skutečně převeden, nikoli přeložen, a to za účinnosti starého služebního zákona. Rozdíl mezi oběma instituty je jasně zřetelný již z textu výše citovaných ustanovení. Příslušnými náhradami se v souladu s § 58 odst. 2 starého služebního zákona zabývala vyhláška č. 287/2002 Sb., a to v § 47, konkrétně v odstavci 1 byly řešeny náhrady cestovních výdajů při přeložení (což nebyl žalobcův případ), a v odst. 5 pak náhrady při převedení – ovšem pouze jako náhrady navazující na předchozí náhrady, v rozsahu, v jakém byly poskytovány bezprostředně před převedením na jinou funkci, což žalobce v daném případě vůbec netvrdil.

Soud dále shodně s žalovaným poukazuje na § 223 nového služebního zákona, podle něhož nárok na náhradu cestovních výdajů přiznaných příslušníkovi podle dosavadních právních předpisů při vzniku služebního poměru nebo při přeložení na žádost příslušníka zaniká ke dni 31. prosince 2005. Služební funkcionář může příslušníkovi, který ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona žije odloučeně od člena rodiny v místě služebního působiště, přiznat náhrady podle § 149 odst. 2.

Žalobcem zmiňovaný § 149 odst. 1 písm. a) nového služebního zákona se vztahuje k případům, kdy byl příslušník převeden na jiné služební místo z důvodů uvedených v § 25 odst. 1 až 3 a § 26 odst. 1 a 4 nového služebního zákona, tedy k situaci, kdy k převedení došlo za účinnosti nového služebního zákona. Žalobce byl však převeden k 1.5.2006, proto se na něj a jeho nárok na náhrady nemůže vztahovat novější úprava účinná až od 1.1.2007.

Pokud jde o žalobcem zmiňované rozhodnutí Městského soudu v Praze, jednalo se o odlišnou situaci v tom, že příslušník (celník) byl v roce 2004 přeložen (nikoli převeden) podle starého služebního zákona. Nad to je vhodné zmínit, že i Městský soud v Praze – stejně jako nyní Krajský soud v Ostravě – dospěl k závěru, že nárok podle § 149 odst. 1 písm. a) nového služebního zákona se vztahuje na příslušníky, kteří byli převedeni po účinnosti nového služebního zákona.

Napadené rozhodnutí žalovaného proto soud shledal správným a zákonným. Je třeba dodat, že žalobce v žalobě pouze zopakoval argumentaci použitou již v odvolání, proto soud v podrobnostech odkazuje také na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje.

S ohledem na výše uvedené soud zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.

Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu žádné náklady přesahující běžnou úřední činnost, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 12. října 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu